

Девет је сати.

Странке долазе.

„Помози, душо моја, не види баба. Где да попуним?“

„Нема ме на списку? Како, бре, нема?!“

„Склони се, хоћу да уђем!“

„Јао, немојте да ме враћате, не кад вас молим! Из Борче долазим, непокретног болесника сам оставила код куће.“

„И где сад да идем? Опет тамо?...Или кући, је ли? А да се ти, сељанчуро, вратиш одакле си дошла?!“

„Министар зна, очекује ме...“

„Ја сам целог века радио са људима, па их нисам третирао као животиње!“

„Молим лепо, само да питам! Једно питање!“

„И ја бих да питам : докле ћу да чекам ?“

„Немају, не раду и шта још хочеш?! Шта још да ти донесем, мајмунко једна?!“

Хоћу све и могу да их натерам на све. Свакога од њих.

Они не знају да су ми у шаџи. Не виде да прво од мене, па тек онда од министра, зависи њихова ствар. Псују ме, плују, прете или вређају. Понекад плачу, извињавају се, моле. Али, ни тада ме у очи не гледају. Немају појма ко сам ја. На улици би ме заобишли, не би се ни осврнули. Не кривим их. Више нисам млада, а лепа нисам била никада. И не жалим се. Лепота није потребна оваквима као што сам ја. Ту и тамо ми понека наивчина поклони чоколаду, истресе комплимент или ме *онако* погледа, све у нади да ће га мало кревелења увести код министра. Као да бих

ја била ту где јесам да сам сваком ласкавцу отварала врата!

Десет и тридесет.

Почиње пауза. Службеници кувају кафу, пале цигарете. Гурају се на степеништу, баш као ђаци. Одрасла, остарела и поружнела деца.

Ја никуд не идем. Седим за својим столом, пратим их погледом. Најхрабрији међу њима ме поздрављају. Питају : „Како сте? Има ли шта ново?“ Значајно гледају ка вратима, али ја само слегнем раменима.

Мало жена уме да каже : не. Још мање њих то „не“ изговарају као „да“. А најређе знају како да сасвим затворе уста. Ја сам ту вештину савладала и управо зато годинама опстајем овде, испред врата. Све пролази, владе падају, мандати истичу или се насилно прекидају, али нема силе која би могла мене уклонити!

Десет и тридесет осам.

Врата се отварају.

„Љубице, очекујем важан позив“, каже министар. „Молим да не пуштате никога.“

Он ме једини зове по имену. За остале сам госпођа Петровић, иако се нисам удавала. Зар да ме зову госпођицом, у мојим годинама?! Смешно. Ни само име не иде, неће ме поштовати. Такве ситнице снажно делују на свест потчињених.

Знам да ме поједини кришом зову Љ-убица, али не марим. Деца су то.

Десет и четрдесет пет.

Врата су затворена.

Шетам од стола до прозора, протежем ноге. Мој прозор гледа на реку. Отварам га и свом душом улазим у познати пејзаж. Како

ћу без реке кад одем у пензију?

Хоћу ли се убити, полудети или ћу само венути, усамљена и безначајна, далеко од ...свега.

Десет и четрдесет девет.

Окренула сам се и пред собом угледала човека. Кад ли је ушао? Нисам чула кораке. Срећом, то није неки лукави примитивац који би, користећи моју непажњу, шмугнуо код министра, већ само Никола Матић, луди проналазач.

Лепи Никола, како сам га за себе крстила, иако није неки лепотан. Уредан је, сав миришљав и испеглан, што је права реткост код душевних болесника. И сада носи лепо одело, кравату и раздељак посред темена — као да копира свог чувеног имењака. У рукама му је велики пакет.

„Добар дан“ каже. „Надам се да ћу данас бити боље среће.“

„Изволите...“

„Допуштате ли?“

„Наравно, спустите пакет.“

Десет и педесет седам.

Чудна кутија заузима половину мог стола. Ух!

Никола је фин луди чова, али данас нисам вољна да се носим са њим и његовим открићем од државног, пардон, планетарног значаја!

„Само да знате, господине Никола, министар има толико посла...“

„Ви не схватате...“ глас му подрхтава. „Не схватате ме озбиљно!“

Прати ме тешким, веома упорним погледом. Можда је и луђи него што изгледа?

„Госпођо, ово не трпи одлагање. Знате ли да више не чујем

само гласове, мада је и то довољан доказ да постоје? Ја сам их видео!“

„Ванземаљце?“

„Па, не баш... Не живе на нашој планети, истина, али су то људи, овдашњи као ви или ја.“

„А где су?“, питам.

Можда ће га задовољити да мени исприча све о томе.

„Знате за сазвежђе Рака? Не?... Нема везе, сазнаћете. Тамо се налази планета, иста као ова наша Земљица или готово иста... Ето, ту су се населили.“

„И вама су се јавили преко тог...“, показах на пакет, „тог уређаја?“

„Ухватио сам њихове сигнале.“

Каква потпуна будала! Морам га се решити.

„А да одете у установу за то, неку која се бави интелектуалном својином... Знате, неко би вам могао изум отети... и обогатити се или... шта ја знам?“

Лудак поскочи као да га је бува ујела.

„Госпођо Љубице, да ли сте ви патриота?“

„Наравно... Шта је вама?!“

Сат показује једанаест и једанаест минута.

И куца тако гласно. Или то није сат? Боже...

„Покушајте да схватите шта ова веза значи. За нашу земљу, не само за планету Земљу!“

Тик-так, тик-так. Одакле долази звук? Са стола, из пакета... Ај, шта да радим?! Зар ће ми се заиста то догодити, ето сад, тек тако?! Наслушала сам терористима, подметнутим бомбама и пакленим машинама, али никад те приче нисам могла да доведем у везу са нечим реалним нити са самом собом.

„Ово откриће је револуционарно и ако мислите да у науци револуције пролазе без крви...“

„Моје крви?“, питам.

„Зашто ваше?“

„Или министрове?“

Проклета направа куцка ли куцка.

„Зашто његове? Министар ми је школски друг. Истина је да смо пошли различитим путевима, али му верујем. Био је часан човек. Није се могао скроз променити!“

Ако овај Никола заиста „чује гласове“, они не долазе са других планета.

„Отворите кутију!“, кажем.

„Не, то не може.“

„Ако ви нећете...“

„Не, молим вас! Чекајте! Неее...!“

Последње што сам видела било је забезекнуто лице мог проналазача.

*

Не знам колико је сати. Овде нема времена. Свакако не оног које сам мерила откуцајима зидног часовника у канцеларији.

Ипак, чини ми се да предуго лутам светлим просторностима. Још нисам срела никога, само чујем гласове људи, који долазе из неке нестварне даљине. Не знам шта је ово место. Нови свет? Онај свет? Не знам. Изгледа као предсобље ком се не назире крај. Али, ја не желим да останем испред врата.